

LA MARCA AL FRONT

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

El dia de Tots Sants ens trobem amb unes lectures de gentada, de multitud, plural. D'estar atents, drets, expectants. D'anunci, d'aplec, de ganes de saber el final. No parla del final individual sinó del col·lectiu, que inclou la responsabilitat personal en la vida viscuda.

La bona notícia de l'Apocalipsi és que, ara sí, estan tots junts, sense separació, gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. O sigui, ningú no és exclòs a causa del lloc on ha nascut, ni pel color de la seva pell, ni per la manera de viure o de parlar. Cal entendre que aquest tots inclou, també, les nacionalitats menystingudes, les races infravalorades, els pobles discriminats i les llengües no admeses o perdudes al llarg de tota la història universal i en el present. Totes i tots vol dir exactament això: totes i tots.

La marca al front és un regal i la gràcia és que un mateix no pot saber si està marcat, però veu la marca dels altres. Tots van vestits de blanc, sense fer diferències, sense opció a judicar els altres per la manera de vestir, sense necessitat de fer reverència a uniformes ostentosos com els de reis i militars, distintius com els dels metges o els obrers, o discriminatoris com els dels presos o les inhumanes burques.

Vestits de blanc perquè, o tristesa, han patit moltes circumstàncies externes que els han travessat l'ànima, i moltes circumstàncies internes que els han posat al límit de la dignitat.

Tots senten com Jesús proclama les benaurances. Un s'identifica amb el pobre d'esperit, un altre està de dol o se sent petit o lluita per la justícia; un altre practica la compassió o actua amb netedat de cor o pacifica el seu entorn. Molts s'han sentit perseguits per les seves idees. Però tots amb el seu vestit blanc i la marca al front. Senten amb agraïment les paraules de l'al·leluia: «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar, diu el Senyor».

Aleshores, o sorpresa, arriba un anunci d'esperança: «Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som». I es va sentint un ressò arreu de la terra que va repetint: i ho som, i ho som, i ho som.

Un segon anunci els omple de joia immensa: «serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és». Un anunci de futur que l'esperança fa proper. Tota la vida han sentit dir que si veiessin Déu cara a cara moririen i ara la novetat és que el veuran tal com és. Per això tots clamen: «Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén».